Світлана Шевчук

Національний педагогічний університет

імені М.П. Драгоманова, м. Київ

МЕЖІ НАШОЇ МОВИ – ЦЕ МЕЖІ НАШОЇ ДЕРЖАВИ

Мова народу – це сам народ, це його Я, його сутність, зрештою мова пов'язана з його найсвятішими інтересами духовного і звичаєвого розвитку. Нині мова – «головна оборона під час війни, набагато більшої міцності, ніж усі її фортеці». Український народ не здобуде свободи, перемоги над рашистами, якщо не заговорить українською, своєю мелодійною, рідною, мовою вільних людей – прадавньою, багатогранною, унікальною, пестливою.

«Українська мова не дається до опанування тим, хто її ненавидить, але тим, хто її любить, вона неквапом розкриває свої величезні глибини» [2, с. 58].

Поки наші бійці б'ють, гатять, трощать, періщать ворога, боронять нашу землю на передовій, оберігаймо інформаційний простір і продовжуймо українізацію. Нині багато повідомлень про те, що в Херсоні рашистські війська перевдягнулись і «змішались» з цивільним населенням. І як ви гадаєте, що може сприяти швидкому розкриттю цих нелюдів та чому вони так вправно маскуються? Правильно! Мова! Їхній язик їх і здасть. Вислів давньогрецького філософа Сократа: «Заговори, щоб я тебе побачив», – сьогодні є влучним пострілом української мови в рашистів. Отже, коли Росія порушила і перетнула наші кордони, саме мовний кордон вказав на ворога. Наша мова і язик московитів абсолютно різні. Якщо порівняти: по-українському «**будь ласка**» – будьте ласкаві, люб'язні; по-російському «**пожалуйста**» – пожалуйте, віддайте щось з почуттям шкодування, жалю.

По-українському «**громадянин**» – від слова громадити («збирати в єдність, докупи», отже громадянин як частина якоїсь спільноти , цілісності).

Російське «**гражданин**» від слова городянин, просто мешканець міста.

Ворогів ми називаємо лексемами, які стали культурним надбанням світу: *орки (*вигадана раса істот, яких зображують варварами з обличчям звіра), *оркостан (*там, де живуть орки), *мордор (*чорна країна), *рашисти* (від фашисти), *Ванька* (дурень-герой російського фольклору), *Наташки* (збірне поняття російської жінки), а ще *Натаха.*

Українська мова – це зброя, і вона здатна воювати. Нинішня війна Росії проти України є війною літер. Якщо українсьці для спротиву на окупованих територіях використовують як графіті літеру «Ї», то російські війська для своєї агресії вибрали латинську літеру Z, яку наносять на панцерники та іншу військову техніку.

Фредо Роквел, відеоблогер у мережі «Ютуб», наголошує, що для українців «Ї» виконує потужну роль у плані ідентичності саме тому, що вона українська, власна, унікальна, її немає в російській абетці.

Літера Ї голосно заявляє про свою українськість своїм виглядом. Вона перетворилася на символ спротиву окупантам, символ надії, що Україна незабаром повернеться завдяки діям ЗСУ. Наша літера стала відомою у світі. Отже, сила української літери полягає в тому, що вона українська.

Там, де літера «Ї» – там Україна.

Слово «паляниця» теж стало одним із мовних символів цієї війни – рашисти ніяк не можуть його правильно вимовити, бо вони не розуміють, не знають українську. Таємниця «паляниці» полягає в тому, що український звук [и] абсолютно відрізняється від російського. Він утворюється в зовсім іншій частині мовного апарату, і навіть у транскрипції його позначають іншим значком. А м’який звук [ц′] – це давня відмінність української від усіх решти слов’янських мов. Коли ці два чинники накладаються одне на одне, то для людей, які не є носіями української, починаються великі проблеми [3]. Українські військові, бійці територіальної оборони і цивільні мешканці перевіряють підозрілих осіб за допомоги українських слів або висловів.

Російська агресія рекордно швидко дерусифікує українців. Жителі східних, південних і північних областей перейшли в побуті з російської мови на

українську, відчуваючи тренд українізації. Отже, повномасштабне російське вторгнення стало черговим поштовхом для переходу на українську мову. Звісно, сама по собі відмова від російської мови та російських наративів не звільнить окуповані українські території, але й без цього їх теж не вдасться звільнити. Безперечно, якою мовою послуговуватися – це вільний вибір, але кожний вибір має свою ціну. Війна – це теж ціна такого вибору. Сьогодні війна багатьом довела, пояснила, розтлумачила, що кордони нашої мови – це кордони нашої держави. Ми знову отримали шанс остаточно звільнитися з московського полону, стати справжніми українцями, заговорити українською, щоби жоден московит нас не розумів, а ми отримували енергетику мови і землі, які перебувають у стані гармонії і підтримки.

Чужинський язик перебуває із землею і мовою українськими в невидимому протиборстві. Язик колонізаторів, убивць крадіїв, окупантів повинен поступово, поетапно зменшувати і звужувати свій ареал послуговування в Україні, і в кінцевому результаті зникнути взагалі. Адже роль мови настільки важлива, що за її втрати, народ буде позбавлений енергетичної підтримки землі. «Якщо народ звільнився від окупації, але продовжує розмовляти чужою мовою, то енергетично він від окупації не звільнився. Тому в цій державі ніколи не буде ладу …», – запевняє нас Валерій Московиченко. Московити принесли нам жорстку енергетику, лихослів'я, розпусту, зневагу до ближнього, сатанинські знаки своєї смердючої присутності. Ми, українці, маємо знищити все це, щоби не втратити гідності, національного інстинкту, історичної пам'яті.

«У дні теперішні, коли аж надто помітний поступ антитрадиційних, антидуховних, антиукраїнських процесів в Україні, треба сказати українське рішуче – Ні! тим силам чужинецьким, які прагнуть України без українського змісту. Дуже потрібно, щоб тепер, а не потім, в Україні пробудилися «сплячі», заговорили «мовчазні», щоб активізувалися ті, що ще вчора дотримувалися нейтральних політичних поглядів, або пасивних, себто ніяких… Щоб «літеплі» душі охопив вогонь ненависті до всього ворожого нашій країні й народу» [3].

ЛІТЕРАТУРА

1.Будкевич А. URL: https://textu. org.ua. Mova i viina

2.Латник Г. Сумуй за Сяном і за Доном: Поезії. Афоризми. Київ : Атіка, 2004. 80 с.

3.Скопненко О. URL: https://explainer. ua